

REGERINGSVERKLARING DOOR KRIS PEETERS, MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING

VLAAMS PARLEMENT – 13 JULI 2009

BIJLAGE: OCTOPUSNOTA, 1 FEBRUARI 2008

1/2/08

Geachte voorzitter,
Geachte collega's,

De staat hervormen mag nooit een doel op zich zijn maar wel een instrument om de deugdelijkheid van het bestuur én het democratische gehalte van onze instellingen te verhogen.

Na 5 staatshervormingen en de omvorming van een unitaire naar een federale staat, zijn we in België op goede weg om deze principes te realiseren. De bestuurservaring leert echter dat de huidige bevoegdheidsverdeling in veel gevallen aanleiding geeft tot toepassingsproblemen, vaak versnipperd en dus onvolmaakt is en dikwijls een efficiënt en slagvaardig overheidsoptreden in de weg staat.

Na de eerste rechtstreekse verkiezing van het Vlaams Parlement in mei 1995 kwam een dynamiek tot stand die resulteerde in 5 resoluties die op 3 maart 1999 werden aangenomen en die de contouren bevatten voor een staatshervorming zoals Vlaanderen die ziet.

Deze resoluties werden deels uitgevoerd door de Hermes-, Lambermont-en Lombardakkoorden van begin 2001 maar bieden nog meer dan voldoende elementen om het denkkader te vormen waarin het Vlaams Parlement en de Vlaamse Regering de staatshervorming benaderen. Zowel het Vlaams Regeerakkoord uit 1999 als dat van juli 2004 en de aanvullende regeerverklaring van 18 mei 2005 bouwen er verder op. Het is dan ook binnen deze context dat ik u hier vandaag het standpunt van de Vlaamse Regering toelicht.

Om de uitdagingen en problemen van de mensen op een afdoende wijze aan te pakken, moet Vlaanderen over de nodige bevoegdheden of hefboomen beschikken. Dat kan gaan over totaal nieuwe bevoegdheden of over bevoegdheden die momenteel verspreid zijn over verschillende beleidsniveaus. In beide gevallen heeft de vraag naar meer bevoegdheden geenszins de bedoeling België op te heffen. Ze vloeit integendeel voort uit de logica van de federale staat. Het is immers noodzakelijk voor alle geledingen en voor het goed functioneren van het federale België dat er een bevoegdheidsverdeling tot stand komt die een welvaarts- en welzijnsbevorderend beleid mogelijk maakt in alle Gewesten en Gemeenschappen.

Daarom vraagt Vlaanderen in de eerste plaats meer instrumenten om een actief werkgelegenheidsbeleid te voeren. Uit een recente studie van het Federaal Planbureau en van de Studiediensten van het Vlaamse en het Waalse Gewest, is nogmaals gebleken hoe verschillend onze arbeidsmarkten evolueren in de periode 2006-2012, en hoezeer een aangepast arbeidsmarktenbeleid zich opdringt. Mede door de verschillende demografische ontwikkeling, zal de arbeidskrachte in Vlaanderen naar alle waarschijnlijkheid verder toenemen het volgende decennium, en zal de werkloosheid in Wallonië in diezelfde periode verder

stijgen. Op deze verschillende situaties past een verschillend antwoord dat het federaal kader niet vermogen ons te geven. De gewesten moeten dus alle mogelijkheden krijgen om werkzoekenden te activeren, een doelgroepenbeleid op te zetten en te oordelen over de beschikbaarheid van werklozen voor de arbeidsmarkt. Ook de mogelijkheid tot het afsluiten van Vlaamse sociale akkoorden voor Vlaamse bevoegdheden en de medebekrachtiging van sociale akkoorden over federale en Vlaamse bevoegdheden zijn een deel van die vraag. Met betrekking tot de vorming, dat een gemeenschapsmaterie is, vragen we de overheveling van een aantal hefboomen die zich situeren op het federale niveau, met name het betaald educatief verlof, het industrieel leerlingewezen en de opleiding in bedrijven. Ook de bevoegdheid inzake de controle en het toezicht op de uitzendarbeid wordt o.i. beter toegewezen aan de gewesten.

De mogelijkheid om een zelfstandig sociaal-economisch beleid te voeren impliceert ook de overheveling van beleidsinstrumenten die zich in de economische sfeer bevinden. Vlaanderen vraagt o.a. meer mogelijkheden in de sociale economie door bijv. het federale Kringlopfonds over te hevelen. Daarnaast is het voor ons ook belangrijk om de economische groei te bevorderen door de ondernemersdynamiek aan te zwengelen. Wij vragen daarom niet alleen de overheveling van het Participatiefonds en het Sociaal-Economisch comité van de Distributie maar evengoed alle instrumenten ter ontwikkeling van het zelfstandig ondernemerschap. In deze materies is het van groot belang de staatsvorming af te werken, en eindelijk te komen tot een homogene hergroepering van het economisch beleid op ondernemingsniveau bij de Gewesten.

Het past hier ook de defederalisering van het wetenschaps- en technologiebeleid te vermelden. Ook deze materie is een belangrijke economische hefboom. De federale bevoegdheden inzake wetenschappelijk en technologisch innovatiebeleid bewegen zich in ruime mate op het domein van de Gemeenschappen en de Gewesten en hebben er rechtstreeks impact op. De Vlaamse overheden vragen een volledige overheveling van bevoegdheden en middelen. De vraag betreft zowel het ruimtevaartbeleid, de wetenschappelijke programma's als de impulsprogramma's. Wat de buitenlandse handel betreft beschikken de gewesten vandaag over ruime bevoegdheden. Het verstrekken van waarborgen tegen uitvoer-, invoer- en investeringsrisico's blijft echter een federale bevoegdheid. Deze taak is toevertrouwd aan de Nationale Delcreditedienst en aan Finexpo. Vlaanderen wil t.a.v. deze instellingen over een autonoom beslissingsrecht beschikken voor de dossiers van bedrijven die gelegen zijn in het Vlaams Gewest. Dit zal volgens ons bijdragen tot een homogenisering van de bevoegdheid op het vlak van de buitenlandse handel.

Geachte voorzitter,
Beste collega's,

Ons land staat voor belangrijke uitdagingen, niet in het minst in de gezondheids- en welzijnssector. Een efficiënte en effectieve verdeling van de middelen in de sociale zekerheid op een zo toegankelijk mogelijk niveau en met behoud van de zorgkwaliteit kan volgens ons maar wanneer de huidige versnippering van bevoegdheden wordt tegengegaan.

Daarom vroeg het Vlaams Parlement in 1999 de normerings-, uitvoerings- en financieringsbevoegdheid betreffende het volledige gezondheids- en gezinsbeleid, dus ondermeer met inbegrip van de gezondheidszorgverzekering en de gezinsbijslagen. Ik wil in dit verband benadrukken dat het Vlaams Parlement en de Vlaamse Regering uitdrukkelijk kiezen voor het behoud van de solidariteit tussen de verschillende deelgebieden. Dit kan in het licht van deze besprekingen niet voldoende onderstreept worden. Wij kiezen voor een solidariteit die gebaseerd is op objectieve, duidelijke en transparante mechanismen en die omkeerbaar is. De uit te werken solidariteitsmechanismen kunnen echter nooit tot

gevolg hebben dat het ontvangende deelgebied per caputem meer overhoudt dan het betalende deelgebied.

Wat de mobiliteit betreft is de Vlaamse vraag meerledig. We vragen niet alleen de bevoegdheid over de volledige reglementering van de binnenvaart en de scheepvaart en het leefmilieubeleid op zee. Ook de exploitatie van de NMBS moet geregionaliseerd worden. In afwachting pleiten we voor een volwaardige aanwezigheid van de gewesten in het bestuur van de NMBS en een grotere inspraak en betrokkenheid bij het investeringsprogramma van de NMBS. Het kan niet dat de voor Vlaanderen cruciale

infrastructuurprojecten niet binnen de gewenste termijn gerealiseerd worden bij gebrek aan federale financiële middelen. Vervolgens willen we dat de regionalisering van de verkeersveiligheid ter sprake wordt gebracht. Het is voor Vlaanderen bijzonder moeilijk om het beoogde niveau van verkeersveiligheid te bereiken als we niet zelf beschikken over de reglementering en de controle erop. Ik denk concreet aan de veiligheidsnormering van de infrastructuur (bijvoorbeeld normen voor fietspaden), de onteigeningsbevoegdheid en de aanvullende reglementering op gemeente- en provinciewegen. Ook de overheveling van het verkeersboetefonds past in deze discussie.

Naast deze voor Vlaanderen belangrijke vragen om bevoegdheidsoverdracht zijn er nog tal van domeinen waar wij omwille van redenen van efficiëntie vragen dat er een betere bevoegdheidsverdeling zou gerealiseerd worden. Zonder exhaustief te zijn vermeld ik er een aantal:

- inzake energiebeleid vragen wij oplossingen i.v.m. de bevoegdheidsproblemen m.b.t. de tarievenpolitiek en de vrijstelling van energieheffingen;
- de bevoegdheid over telecommunicatie zou moeten overgeheveld worden. De Gemeenschappen zijn bevoegd voor de radio-omroep en de televisie terwijl de federale overheid bevoegd is voor de telecommunicatie. De praktijk leert echter dat het onderscheid tussen omroep en telecommunicatie totaal achterhaald is.
- inzake het justitieel beleid vragen wij dringend een oplossing voor de problematiek van de handhaving van het deelstatelijk recht maar ook een volledige overheveling van het justitiële welzijnsbeleid en het jeugdsanctierecht. De versnippering van bevoegdheden t.a.v. minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, leidt in de aanpak van jeugddelinquenten tot complexe situaties en, zoals we allemaal weten, tot voortdurende betwistingen;
- de organisatie van en het beleid m.b.t. de civiele bescherming, de brandweer en de organisatie van het OCMW;
- het statistiekbeleid;
- de organisatie, de werking en de inrichting van politie en justitie;
- het Rampenfonds.

De Vlaamse Regering is van oordeel dat ook de eerder gemaakte afspraken moeten gehonoreerd worden. Wij blijven bij ons standpunt dat de ontwikkelingssamenwerking en de overeenstemmende middelen moeten overgedragen worden. De ontwikkelingssamenwerking heeft betrekking op domeinen die hoofdzakelijk bij Gemeenschappen en Gewesten berusten. De deelgebieden dienen in te staan voor de bepaling en de uitvoering van het beleid.

Ik wil mijn vraag naar meer en coherentere bevoegdheden voor de deelgebieden afsluiten door te verwijzen naar art. 35 van de Grondwet. Toen dit artikel in 1993 werd ingeschreven in de federale Grondwet, stelde de toenmalige Premier dat de uitvoering ervan zou zorgen voor een Copernicaanse revolutie in het Belgisch federaal model. De toepassing van art. 35 heeft immers tot gevolg dat er een lijst van exclusieve bevoegdheden wordt toegewezen aan het federale niveau en dat het residu van de bevoegdheden toekomt aan de Gemeenschappen en/of de Gewesten. De laatste maanden wordt dit artikel opnieuw geciteerd als mogelijke denkpiste voor de uittekening van een nieuwe bevoegdheidsverdeling. Vlaanderen wil deze discussie aangaan en verbindt er de vraag aan om het systeem van de impliciete bevoegdheden van de deelgebieden te versoepelen.

Geachte Collega's,

Het is noodzakelijk dat de politieke discussie ook gaat over de manier waarop bestaande en nieuwe bevoegdheden zullen gefinancierd worden. Financiële responsabilisering van de deelstaten moet hierin een belangrijk thema zijn. Financiële responsabilisering betekent ook meer fiscale en financiële verantwoordelijkheden. In vergelijking met andere federale landen behoren de Belgische deelgebieden inzake financiële autonomie niet eens tot de middenmoot.

Hier is duidelijk behoefte aan een inhaaloperatie.

De versterking van de fiscale en financiële autonomie is de logische uitvoering van “No representation without taxation”. Autonomie en verantwoordelijkheid slaan niet enkel op de uitgaven. Ook aan de inkomenszijde moeten de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest een grotere beleidsautonomie krijgen. Meer fiscale autonomie op het stuk van de inkomstenbelasting wordt door Vlaanderen dan ook beschouwd als een essentieel onderdeel van een staatshervorming, zoals gesteld wordt in de 5 Resoluties van het Vlaams Parlement van 1999.

Wat de indirecte belastingen betreft, willen we omwille van de samenhang met een aantal gewestbevoegdheden, de BTW op werken in onroerende staat overhevelen. De overige indirecte fiscaliteit blijft federaal. Naast de BTW op werken in onroerende staat, zouden ook een aantal andere materies die met onroerend goed te maken hebben moeten geregionaliseerd en derwijze met bijvoorbeeld de registratierechten gehomogeniseerd worden: de onteigening, de aankoopcomités, het kadaster, de hypotheekbewaring en de huurwetgeving. Ook pleiten we voor de invoering van het principe dat een door een deelstaat rechtmatig ingevoerde belasting niet mag worden afgeschaft of beperkt door de federale wetgever. We willen m.a.w. de normenhiërarchie op het vlak van de fiscaliteit die vandaag bestaat ten voordele van de federale wetgever, afschaffen.

Het spreekt voor zich dat er een voldoende fiscaal draagvlak moet behouden blijven voor de uitoefening van de bevoegdheden van de federale overheid. De deelgebieden moeten ook hier hun verantwoordelijkheid nemen. In onderling overleg moeten hiervoor de gepaste formules worden uitgewerkt, steeds met toepassing van de solidariteitsmechanismen. Het Vlaams Parlement, hierin gesteund door de Vlaamse Regering benadrukte in 1999 dat de globale budgettaire saneringsinspanningen, die onder meer in het Stabiliteitspact zijn vervat, gerespecteerd moeten worden. De deelgebieden moeten mee de positieve en negatieve gevolgen van de renteschommelingen op de overheidsschuld dragen zonder dat wordt overgegaan tot een formele schuldsplitsing.

Geachte Voorzitter,
Beste Collega's,

Ik wil hier ook wijzen op een aantal specifieke aandachtspunten die we in de discussies over een staatshervorming in herinnering willen brengen. Ik vernoem uitdrukkelijk het territorialiteitsbeginsel en het principe van niet-inmenging. Het beginsel van territorialiteit neemt een fundamentele plaats in in het Belgische staatsrecht. Het werd grondwettelijk verankerd door ons land in te delen in 4 taalgebieden en het Grondwettelijk Hof heeft de exclusieve territoriale bevoegdheidsverdeling uitdrukkelijk bevestigd. Binnen eenzelfde territorium is maar één overheid bevoegd met uitsluiting van elke andere overheid. Dit impliceert dat overheden geen initiatieven ontwikkelen op elkaars grondgebied.

De splitsing van het kies-en gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde is in dit verband een belangrijke Vlaamse eis omdat de huidige regeling geen rekening houdt met de grondwettelijke indeling van het land in taalgebieden zoals bepaald door artikel 4 van de Grondwet. De Vlaamse overheid verwerpt dan ook elk initiatief dat ingaat tegen onze vraag naar respect voor het Nederlandstalige karakter van de rand rond Brussel en de territoriale integriteit van Vlaanderen. Ik wil sterk benadrukken dat we geen enkel initiatief zullen dulden dat ertoe leidt dat het grondgebied van het Brussels

Hoofdstedelijk Gewest wordt uitgebreid, of dat de Franse Gemeenschap bevoegdheden krijgt in Vlaanderen.

Uiteraard kan er niet ontkend worden dat Brussel een belangrijk sociaaleconomisch hinterland heeft dat zich grotendeels situeert in Vlaanderen waardoor grensoverschrijdende vraagstukken ontstaan. Toch is er vanuit juridisch, sociaaleconomisch of planologisch oogpunt geen enkele reden om de grenzen van het Brussels gewest de iure of de facto uit te breiden. Onze visie op Brussel wordt bepaald vanuit onze visie op de staatkundige evolutie van België. Die visie gaat uit van een fundamentele tweeledigheid op basis van twee deelstaten met daarnaast een specifiek statuut voor Brussel én een Duitstalige Gemeenschap. Dit betekent dat de twee deelstaten in hun gezamenlijke hoofdstad volwaardig kunnen participeren in het beleid waarvan het belang het stedelijk niveau overstijgt. Wij pleiten ervoor dat in domeinen waar een beleid op Brussels niveau niet functioneel is zoals het wetenschapsbeleid, de buitenlandse handel of het spoorwegbeleid de basisverantwoordelijkheid ligt bij de twee deelstaten die hierover samenwerkingsverbanden aangaan met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. In beleidsdomeinen waar gemeenschaps- en gewestbevoegdheden erg verstrengeld zijn zoals bijvoorbeeld huisvesting en tewerkstelling kunnen volgens onze visie zowel de deelstaten als het Brussels Hoofdstedelijk Gewest optreden. Ook is de vraag of de bi-culturele instellingen, die nu onder de federale bevoegdheid vallen, niet in aanmerking komen voor overdracht aan de twee deelstaten. Het cultuurbeleid is immers gemeenschapsmaterie en de federale overheid beschikt niet altijd over de nodige know-how voor een degelijk cultureel beleid. Een samenwerking op dit gebied tussen de verschillende gemeenschappen kan worden geregeld via een samenwerkingsakkoord.

Ook voor de uitbouw van de hoofdstedelijke en internationale functie van Brussel pleiten wij voor een samenwerkingsverband tussen de deelstaten, het Brussels Gewest en de federale overheid. Dit samenwerkingsverband moet ook de financiële regeling bevatten. Vlaanderen kan en wil in dit verband zijn verantwoordelijkheid nemen en financiële middelen ter beschikking stellen. Onvermijdelijk zal bij een discussie over Brussel ook het kerntakendebat moeten gevoerd worden. Misschien worden bepaalde gemeentelijke taken om redenen van efficiëntie beter uitgeoefend op het niveau van het Gewest of moet de mogelijkheid tot een herschikking van het aantal gemeenten tot een kleiner aantal worden onderzocht. Deze elementen moeten onderwerp van discussie zijn.

Brussel is het enige tweetalige gebied dat in de Grondwet is ingeschreven. Al te vaak wordt vastgesteld dat het Nederlands er desalniettemin stiefmoederlijk behandeld wordt. Een nog verregaandere versoepeling van de taalwetgeving in Brussel wijzen we dan ook resoluut af. We pleiten daarentegen voor een betere toepassing van de taalwetgeving, bijvoorbeeld in de Brusselse ziekenhuizen en bij de werking van de medische spoeddiensten. We kiezen voor de tweetaligheid van ambtenaren i.p.v. de tweetaligheid van de dienst en we opteren voor een omkering van de voorgedijregeling voor de lokale besturen waarbij de schorsingen door de vice-gouverneur omwille van de schending van de taalwetgeving automatisch tot een vernietiging leiden behoudens een andersluidende consensus-beslissing van de Hoofdstedelijke Regering of het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Beide taalgroepen moeten niet alleen een gewaarborgde vertegenwoordiging krijgen op alle beleidsniveaus maar moeten ook effectief kunnen deelnemen aan het beleid. De Vlaamse Gemeenschap dringt er sterk op aan dat voor al deze elementen een oplossing gevonden wordt.

Geachte voorzitter,
Beste collega's,

Gelet op het tijdsbestek dat ons is toegemeten, hebben wij ons beperkt in de formulering. Toch wil ik van de gelegenheid gebruikmaken om tot slot nog een aantal uitgangspunten van de Vlaamse resoluties en het Vlaams regeerakkoord onder de aandacht van deze vergadering te brengen.

Ten eerste vragen wij een grotere constitutieve autonomie. De bevoegdheid van de deelstaten om hun eigen instellingen te regelen moet worden uitgebreid. In een verder perspectief is het aangewezen dat zowel Vlaanderen als Wallonië beschikken over een eigen grondwetgevende autonomie, weliswaar binnen de grenzen van een afgesproken federaal kader. Enkel op die manier kunnen de deelstaten hun verzelfstandiging invullen. Eigen grondwetgevende bevoegdheid is ook niet meer dan een logische evolutie binnen een federale staat en is een versterking van de democratische onderbouw.

Ten tweede stellen wij voor dat de Senaat maximaal wordt opgebouwd op basis van de deelstaten om zo mee vorm te geven aan de grondwetgeving en de verhouding tussen de federatie en de deelstaten. Tezelfdertijd pleiten we voor een hervorming van de organisatie en de werking van het Overlegcomité. De samenstelling van het Overlegcomité weerspiegelt niet de juiste verhouding tussen de deelstaten. Het dient de verschillende entiteiten op grond van gelijkheid te behandelen en de afspraken tussen de federale overheid en de deelstaten afdwingbaar te maken.

Ten derde willen we dat de deelgebieden maximaal betrokken worden in de Europese en internationale besluitvorming volgens het principe "in foro interno, foro externo". Het samenwerkingsakkoord met betrekking tot de vertegenwoordiging van België in de ministerraad van de EU moet worden aangepast, in het bijzonder voor wat betreft de deelname van de Gewesten en de Gemeenschappen aan de Europese ministerraden, de intern-Belgische coördinaties en de vertegenwoordigingen in de werkgroepen en de comités.

Ten vierde wil Vlaanderen grotere betrokkenheid bij de voordrachten van leden van de hoogste controleorganen zoals de Raad van State, het Grondwettelijk Hof en het Rekenhof.

Tenslotte pleiten we voor een grotere autonomie inzake het bepalen van de regels over het beheer en de controle van de financiën. Zo kan bij het Vlaams Parlement een Vlaams Rekenhof worden ingesteld dat bevoegd is voor de controle op de uitvoering van de Vlaamse begroting. In de tussenperiode moet de structuur van het Rekenhof beter aansluiten bij de federale staatsstructuur.

Collega's,

De Vlaamse verzuchtingen die ik zonet heb geformuleerd zijn zonder uitzondering ingegeven door het vaste verlangen om te komen tot een meer kwaliteitsvol en slagvaardiger bestuur. De resoluties uit 1999 die het Vlaamse denkkader vormen, vinden hun verantwoording in de notie van de optimale bestuurskracht. Ik ben ervan overtuigd dat de realisatie van heel wat van deze vragen niet alleen Vlaanderen maar ook Wallonië en Brussel ten goede zal komen. De Vlaamse overheid wil de Belgische federale staat niet in vraag stellen of ondergraven maar heeft integendeel de vaste wil om met toepassing van een aantal beginselen zoals subsidiariteit, verantwoordelijkheid en solidariteit ons model te laten evolueren tot een voldragen federaal systeem.

Ik dank U.